

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 600/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **SMARTFIN s. r. o.**, Palisády 25, Bratislava, zastúpenej Mgr. Patrikom Baltazarovičom, advokátom, Vlárská 11A, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 1Cob/139/2022 a sp. zn. 1Cob/32/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom krajského súdu v označených odvolacích konaniach. Navrhuje prikázať krajskému súdu konať v konaní sp. zn. 1Cob/32/2023 bez zbytočných prietáhov a sťažovateľke priznať finančné zadostučinenie 5 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.
2. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľky, predovšetkým však z jej predchádzajúcej ústavnej sťažnosti, vyplýva nasledovný stav veci:
3. Sťažovateľka sa návrhom na vydanie platobného rozkazu zo 4. novembra 2019 podaným na Okresnom súde Banská Bystrica v upomínacom konaní domáhala od žalovaného zaplataenia 44 362,50 eur s príslušenstvom z titulu zmluvnej pokuty vyplývajúcej zo zmluvy o budúcej zmluve uzatvorenej so žalovaným. Vo veci rozhodol Okresný súd Bratislava I (príslušný na konanie do 31. mája 2023) rozsudkom č. k. 36Cb/19/2020-609 z 12. apríla 2022 v spojení s opravným uznesením č. k. 36Cb/19/2020-624 z 12. apríla 2022, ktorým uložil povinnosť žalovanému zaplatiť 37 212,50 eur s príslušenstvom a sťažovateľke priznal náhradu trov konania. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný 7. mája 2022 odvolanie, ku ktorému sa sťažovateľka vyjadrila

písomne 15. júna 2022. Posledným procesným úkonom strán sporu bolo vyjadrenie žalovaného z 31. augusta 2022.

4. Vec bola krajskému súdu prvýkrát predložená 24. októbra 2022 na rozhodnutie o odvolaní žalovaného proti rozsudku okresného súdu a bola vedená pod sp. zn. 1Cob/139/2022. Dňa 25. novembra 2022 bol súdny spis vrátený okresnému súdu bez rozhodnutia o odvolaní s tým, že úlohou súdu prvej inštancie bolo identifikované pochybenie v opravnom uznesení odstrániť procesným postupom súladným s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a to formou nového opravného uznesenia.

5. Okresný súd po vrátení veci krajským súdom vydal 9. januára 2023 uznesenie č. k. 36Cb/19/2020-705, ktoré nadobudlo právoplatnosť 24. januára 2023. Následne bola vec druhýkrát predložená krajskému súdu 27. februára 2023. Vec bola vedená pod sp. zn. 1Cob/32/2023.

6. Dňa 8. marca 2024 požiadala sťažovateľka krajský súd o rozhodnutie vo veci a upozornila ho na pretrvávajúce porušovanie svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy.

7. Dodatkom č. 2 k rozvrhu práce krajského súdu na rok 2024 bola s účinnosťou od 1. marca 2024 pridelená do senátu „1Cob“ ako členka senátu JUDr. Antónia Bednarčík. Keďže nová členka senátu rozhodovala v merite veci rozsudkom na súde prvej inštancie, nebolo možné vo veci rozhodnúť. Predseda krajského súdu uznesením z 18. marca 2024 rozhodol o vylúčení sudkyne JUDr. Antónie Bednarčík z prejednávania a rozhodovania predmetného sporu. Náhodným výberom bola zo zastupujúceho senátu 2Cob vygenerovaná nová členka senátu JUDr. Nora Vladová.

8. Napokon krajský súd 27. júna 2025 verejne vyhlásil rozsudok, ktorým zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Podstata sťažostnej argumentácie sťažovateľky spočíva v tvrdenom porušení jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v odvolacích konaniach, ktorý po dobu 32 mesiacov (od augusta 2022) vo veci neuskutočnil žiadny procesný úkon a o podanom odvolaní žalovaného dosiaľ nerozhodol. Citujúc početnú judikatúru ústavného súdu k problematike zbytočných prietahov, sťažovateľka poukazuje na dĺžku trvania súdneho sporu vedeného pred okresným súdom a krajským súdom, ktorý je stále bezdôvodne nečinný. K právnej a faktickej zložitosti veci uvádza, že predmet napadnutého konania patrí medzi bežnú agendu všeobecných súdov, k dĺžke napadnutého konania svojím správaním nijako neprispela, naopak, v priebehu sporu vystupovala aktívne, aby bolo možné vec rozhodnúť bez zbytočných prietahov v súlade so základnými princípmi civilného procesu. Postup krajského súdu je podľa sťažovateľky preukázateľne poznačený neefektívnosťou (ktorú bližšie nešpecifikuje) a nečinnosťou, čo možno kvalifikovať ako zbytočné prietahy. Výšku požadovaného primeraného finančného zadost'učinenia odôvodňuje dĺžkou napadnutého konania, svojím procesným postavením v súdnom spore, ako aj reálnou (ne)možnosťou následného vymoženía istiny od žalovaného.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje zákonom ustanovené náležitosti, a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 66/2011, IV. ÚS 473/2012, III. ÚS 288/2016, II. ÚS 59/2019).

12. O predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľky (z 5. augusta 2024) v tej istej veci, ktorá smerovala proti postupu krajského súdu v odvolacom konaní sp. zn. 1Cob/32/2023, bolo rozhodnuté uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 555/2024 z 2. októbra 2024 (ďalej len „predchádzajúce uznesenie“), ktorým ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol. Predchádzajúce uznesenie nadobudlo právoplatnosť 5. novembra 2024 a ústavný súd v ňom posúdil postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1Cob/139/2022 a rovnako v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1Cob/32/2023 od momentu predloženia veci krajskému súdu (27. februára 2023) do podania predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľky.

13. Ústavný súd uvádza, že v čase podania aktuálnej ústavnej sťažnosti prebiehalo síce konanie o odvolaní žalovaného na krajskom súde formálne pod sp. zn. 1Cob/32/2023, ide však naďalej o rozhodovanie o tom istom odvolaní žalovaného proti tomu istému rozsudku okresného súdu, ako to bolo v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 1Cob/139/2022. Konanie sp. zn. 1Cob/32/2023 teda predstavuje pokračovanie v tom istom odvolacom konaní, len pôvodne formálne vedenom pod inou spisovou značkou, a preto aj pri posudzovaní dôvodnosti ústavnej sťažnosti je na tieto konania pred krajským súdom potrebné nazerať ako na jeden celok.

14. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa skúma s ohľadom na okolnosti prípadu z pohľadu (i) právnej a faktickej zložitosti veci, (ii) správania účastníka a (iii) postupu súdu (I. ÚS 41/02).

15. Vo vzťahu k skutkovej a právnej zložitosti veci ústavný súd už v predchádzajúcom uznesení uviedol, že napadnuté konanie o zapltenie pohľadávky predstavuje štandardnú agendu rozhodovania všeobecných súdov disponujúcu podrobnou právnou úpravou a judikatúrou, a preto ho nemožno považovať za právne zložité. Vec podľa názoru ústavného súdu nevykazuje ani skutkovú zložitosť, táto nebola indikovaná ani odvolacím súdom. Čo sa týka významu sporu pre sťažovateľku, ústavný súd považuje za legitímnu požiadavku sťažovateľky dosiahnuť stav právnej istoty v čo najkratšom čase. Ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by naznačovali, že sťažovateľka sa významnejšou mierou pričínila o predĺženie konania.

16. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa

čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 372/09, I. ÚS 550/2020, II. ÚS 246/2022). Ústavný súd tiež akcentuje, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, II. ÚS 600/2017, IV. ÚS 513/2020, III. ÚS 638/2017). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania. Oneskorenie v niektorej fáze konania môže byť tolerované, ak celková dĺžka konania nemôže byť považovaná za neúmernú [rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Pretto a iní proti Taliansku z 8. 12. 1983, sťažnosť č. 7984/77, bod 37; Marcela Chlebovičová proti Slovenskej republike, rozhodnutie ESLP z 8. 11. 2005, č. 64032/00].

17. Zo samotnej ústavnej sťažnosti vyplýva, že ku dňu jej doručenia ústavnému súdu trvalo napadnuté konanie pred krajským súdom celkove dva roky a dva mesiace. Ústavný súd už v predchádzajúcom uznesení uviedol, že proces rozhodovania o odvolaní bol v prvom rade ovplyvnený nesústreďenosťou v postupe súdu prvej inštancie, ktorému musela byť vec vrátená ako predčasne predložená (bod 4 tohto uznesenia). Procesné úkony spojené s nutnosťou vrátenia súdneho spisu okresnému súdu krajský súd realizoval absolútne plynule a v krátkom časovom úseku jedného mesiaca. Po opätovnom predložení veci okresným súdom 27. februára 2023 bol postup odvolacieho súdu výrazne ovplyvnený okolnosťami objektívnej povahy vo vzťahu k personálnemu obsadeniu senátu „1Cob“, ktoré opakovane znemožnili dospieť k rýchlemu rozhodnutiu veci. Krajský súd v (druhom) odvolacom konaní sp. zn. 1Cob/32/2023 nebol celkom nečinný. V marci 2023 rozhodoval o vylúčení člena senátu krajského súdu. Zo zistení ústavného súdu je zrejmé, že krajský súd 27. júna 2025 verejne vyhlásil rozsudok, ktorým zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolacie konanie vo veci sťažovateľky vedené pod sp. zn. 1Cob/32/2023 trvalo teda od predloženia veci krajskému súdu (27. februára 2023) do rozhodnutia o odvolaní žalovaného dva roky a štyri mesiace.

18. Po preskúmaní postupu krajského súdu ústavný súd konštatuje, že v jeho dôsledku vznikol určitý prieťah v konaní, avšak tento ojedinelý prieťah v okolnostiach danej veci nedosahuje takú ústavnoprávne relevantnú intenzitu, ktorá by ústavnému súdu umožňovala po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie dospieť k záveru o porušení označeného základného práva sťažovateľky. Celková dĺžka konania pred krajským súdom je stále v medziach ústavnej akceptovateľnosti (napr. III. ÚS 436/2020, II. ÚS 27/2025, III. ÚS 403/2025). Ústavný súd prihliadol aj na judikatúru ESLP v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (napr. III. ÚS 384/2022, III. ÚS 223/2023).

19. Vo vzťahu k sťažovateľkou prezentovaným opisom skutkového stavu veci si ústavný súd nemohol nevšimnúť rozpor medzi tvrdenou dĺžkou odvolacieho konania (sťažovateľka uvádza 32 mesiacov, zahŕňajúc obdobie od augusta 2022, keď bolo ešte súdu prvej inštancie doručené vyjadrenie žalovaného k vyjadreniu sťažovateľky k podanému odvolaniu) a skutočnosťou, že ústavnou sťažnosťou napadnuté konanie vedené pod sp. zn. 1Cob/32/2023 sa začalo až 27. februára 2023 (bod 5 tohto uznesenia).

20. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2025

Robert Šorl
predseda senátu